

spôsobí im na majetku alebo zárobku bezprávne škodu, alebo takou škodou vyhráža, alebo konečne ten, kto vyhráža uverejnením prejavu na cti urážajúceho alebo utrhumujúceho. Skutková podstata uvedeného prečinu je tedy daná už vtedy, keď je splnená jediná z naznačených eventualít. Keď odvolací súd zistil, že obžalovaný hrozil voličovi J., keď nebude hlasovať on a iní cigáni na určitú kandidátku, že ženy týchto cigánov, tedy i jeho ženu, vybijú z domov, keď budú žobrať, dospel k správne- nemu záveru, že toto konanie vyčerpáva pojem vyhrážky ublížením skutkom, čo zmätočné sťažnosti výslovne ani nepopierajú a najvyšší súd nemá pochybnosti o správnosti tohoto záveru a preto nie je treba sa zaoberať otázkou, či je skutková podstata inkriminovaného prečinu daná ešte aj v inom smere, totiž že obžalovaný hrozil spôsobením škody na majetku alebo zárobku.

Konečne nie je opodstatnená ani tá námietka sťažovateľov, že skutková podstata tohoto prečinu vyžaduje, aby pachateľ žiadal na voličovi hlasovanie na určitého kandidáta, a že nestačí, keď žiada hlasovanie na určitú kandidátnu listinu.

Podľa § 1 zák. čl. XXIII:1913 vzťahuje sa tento zákon medzi inými tiež na voľbu poslancov do zákonodarných sborov, čím treba rozumieť voľbu členov poslaneckej snemovne podľa zák. čís. 123/1920 Sb. z. a n. a voľbu členov senátu podľa zák. čís. 124/1920 Sb. z. a n., o ktoré v súdenom prípade išlo. Hľadiac na celú úpravu sústavy volenia podľa týchto zákonov niet pochybnosti o tom, že v § 7, odst. 1 zák. čl. XXIII: 1913 užitý výraz »určitý kandidát« znamená aj určitú kandidátnu listinu.

Bezzákladné sú aj zmätočné sťažnosti v časti založenej na dôvode zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. namietajúce, že čin obžalovaného mal byť kvalifikovaný len ako prestupok útisku podľa § 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n. Keď podľa toho, čo bolo uvedené, je daná skutková podstata činu prísnejšie trestateľného, nemôže so zreteľom na ustanovenie § 95 tr. z. prichádzať v úvahu miernejšie ustanovenie zákona o útisku, ako správne odvolací súd dovodil, a čo sa sťažovatelia ani nepokúsili vyvrátiť.

Čís. 6237.

Elektrické pouliční dráhy jsou svou povahou železnicí ve smyslu § 85, písm. c) tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. června 1938, Zm II 283/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel vinným uznán přečinem proti bezpečnosti života podle § 337 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Vychází-li se ze zjištěného děje, nelze přiznati oprávnění právním námítkám zmateční stížnosti, činěným s hlediska zmatek č. 9 a), 10 § 281 tr. ř. Podle rozsudkových zjištění utrpěl P. těžké poškození na těle (zlomeninu pánve) tím, že, skládaje zboží na podélné straně valníku postaveného u kolejí elektrické pouliční dráhy tak těsně, že mezi valníkem a projíždějícím motorovým vozem zbývala prostora pouze 20 cm, byl v kyčlích zachycen vozem pouliční dráhy, jež řídil stěžovatel, byl přimáčknut mezi tento vůz a valník, při čemž se otočil o 360 stupňů okolo své vlastní osy, a že P., když stěžovatel na jeho výkřiky nejdříve zastavil vůz, ale pak, uposlechnuv výzvy pasantů, popojel s vozem kousek zpět, byl tím opět obrácen do své původní polohy. Jak rozsudek dále zjišťuje, měl stěžovatel jako řidič motorového vozu se svého místa dokonale volný přehled po jízdni dráze. Za tohoto stavu věci je přisvědčiti nalézacímu soudu, že stěžovatel, kdyby byl věnoval náležitou pozornost jízdni dráze, a tím spíše při použití zvýšené opatrnosti, kterou mu ukládala zjištěná skutečnost, že v nepatrné vzdálenosti od kolejí elektrické dráhy byl valník, do něhož byli zapřaženi koně a kde pracovali lidé, byl by si musil všimnouti dospělé osoby, stojící vedle valníku těsně u kolejí elektrické dráhy, a to i tehdy, když tato osoba (jak zjištěno, 175 cm vysoká) byla při práci poněkud schýlena přes valník 95 cm vysoký a naložený jen do výše ani ne celého 1/2 metru. Jelikož pak projížděním motorového vozu byla krajně ohrožena tělesná bezpečnost osoby stojící v úzkém prostoru mezi kolejemi a valníkem, nesměl stěžovatel jako řidič motorového vozu za této situace vůbec pokračovati v jízdě, dokud neminula překážka, která mu, jak uvedeno, při povinné péči a obezřetnosti nemohla ujíti. Právem proto nalézací soud uznal, že se stěžovatel svým zjištěným jednáním dopustil nedbalosti, o níž nelze pochybovati, že byla podstatnou podmínkou těžkého úrazu P. Zjištěnými skutečnostmi je též plně opodstatněn závěr, že si stěžovatel jako dlouholetý řidič motorového vozu mohl a měl uvědomiti nebezpečnost svého jednání. Zda k úrazu přispěla i vlastní neopatrnost poškozeného, po případě též zavinění třetí osoby, je nerozhodné, poněvadž tím nemůže býti vyloučena odpovědnost obžalovaného za jeho vlastní nedbalost.

Co se týče kvalifikace souzeného skutku za přečin proti bezpečnosti života podle § 337 tr. z., není odůvodněna námitka zmateční stížnosti, že pouliční dráhu elektrickou nelze počítati k věcem jmenovaným v § 85, písm. c) tr. z. a že proto vzhledem ke zjištěnému stupni škodného výsledku, odpovídajícímu jinak jen skutkové podstatě přestupku podle § 335 tr. z., mohlo by jíti o přečin podle § 337 tr. z. (podobně jako při úrazech způsobených provozem automobilů) jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že skutek byl spáchán za okolností zvláště nebezpečných, což prý nelze tvrditi v souzeném případě. Neprávem klade stížnost důraz na to, že elektrické pouliční dráhy nejsou v § 85, písm. c) tr. z.

výslovně uvedeny mezi předměty, jichž se týká zvýšená ochrana. Naopak rozhoduje, že zákon v § 85, písm. c) tr. z. zcela povšechně mluví o železnicích s výslovným podotknutím, že se toto ustanovení vztahuje na železnice bez rozdílu, zda jsou hnány parou nebo jiným způsobem, a že s druhé strany provoz elektrické pouliční dráhy, která svou povahou je nepochybně železnicí, t. j. drahou s kolejiemi, vykazuje všechny podstatné znaky, z nichž in abstracto plyne zvýšené nebezpečí a pro něž zákon v ustanovení § 337 tr. z. podrobuje čin, jenž jinak vykazuje náležitosti § 335 tr. z., byl-li spáchán vzhledem k věcem v § 85, písm. c) tr. z. jmenovaným, tedy zejména i vzhledem k provozu železnice, přísnější trestní sankci bez ohledu na to, zda jím bylo v jednotlivém případě vyvoláno zvláště stupňované nebezpečí. (Srov. Miříčka, Trestní právo hmotné, 1934, str. 385; Altmann-Jacob, Komentář, str. 259.)

Čís. 6238.

S hlediska § 199, písm. d) tr. zák. je nerozhodné, zda bylo falšované listiny použito k oklamání přímo nebo tím, že sloužila za doklad k zápisům v deníku.

Předpis § 199, písm. d) tr. zák. nerozlišuje mezi tuzemskými a cizozemskými veřejnými listinami. Nesejde proto na tom, zda jsou u cizozemské listiny splněny podmínky, na nichž závisí její průvodnost ve smyslu § 293 c. ř. s.

Po stránce subjektivní je jen třeba, aby pachatel znal skutečnosti, pro něž se listina jeví býti listinou veřejnou, není však třeba, aby si uvědomil pojem veřejné listiny. Omyl ve směru posléz uvedeném neomlouvá.

(Rozh. ze dne 1. července 1938, Zm I 562/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. d) tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Zmatek podle čis. 4 § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že nalézací soud nepřipustil opětný výslech svědka N., jenž podle rozhodného záznamu v protokole o hlavním přelíčení byl navržen (mimo jiné) o tom, jak a kdy byl obžalovaným pozměněn obsah nákladních listů.

V této části byl průvodní návrh právem zamítnut již proto, že v něm proti předpisu § 222 tr. ř. nebyly určitě uvedeny skutečnosti a body, o nichž postrádaný důkaz měl býti proveden. Zejména nebylo v návrhu vůbec tvrzeno, ba ani naznačeno, že vyšší částky byly stěžovateli vyplaceny nikoliv na základě zfalšovaných nákladních listů, nýbrž podle